

ST. OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 18.

82. ÅRGANG
3. OKTOBER

1970

FOR PAVE OG KIRKE (Se siste side)

DEN 4. OKTOBER

Herre, la meg bringe din fred til andre.
Hjelp meg til å bringe kjærlighet der hvor det er hat.
Tro der hvor det er tvil og
håp inn i fortvilelsen.

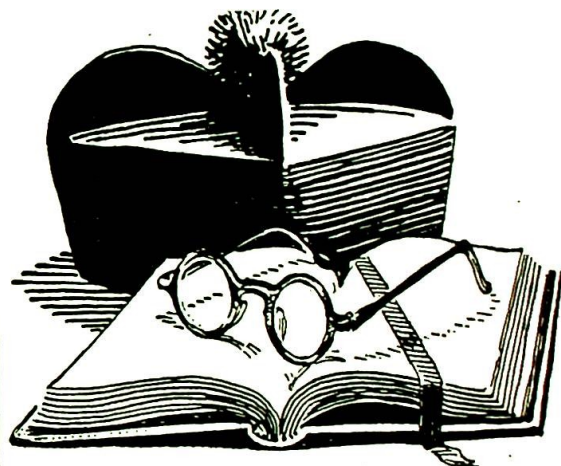
Hjelp meg
til å bringe forlatelse der hvor det er gjort urett,
å skape enhet i splittelsen og striden,
å spre lys i mørket og
å bringe glede der hvor det bare er sorg.

Mester, hjelp meg til å søke
ikke så meget å bli trøstet som å trøste,
ikke så meget å bli forstått som å forstå,
ikke så meget å bli elsket som å elske.

For det er ved å gi at vi får,
ved å tilgi at vi selv blir tilgitt,
ved å miste vårt liv at vi vinner det.

Det er ved å dø at vi oppstår til det evige liv.

(DEN HELLEGE FRANS
AV ASSISI)

«ET MENNESKE
SOM ALLE ANDRE»

(SIDE 282)

UNGE SVENSK
LUTHERANERE
KONFIRMERT
I ASSISI

(SIDE 286)

FAMILIE PÅ FEM
SIER SIN MENING
OM SALMENE

(SIDE 284)

ET MENNESKE SOM AL

For noen uker siden fant det sted en prestevigsel i St. Dominikus kirke i Oslo. Ved denne anledning var det påfallende at så mange prester hadde møtt opp i almindelig clergyman-antrekk i stedet for i korsjorte og talar. Noen var endog i helt sivil. Det siste er relativt nytt, skjønt det i den senere tid har blitt mer og mer alminnelig å se katolske prester gå kledd som andre menn, den berømmelige prestesnipp blir reservert for mer offisielle anledninger.

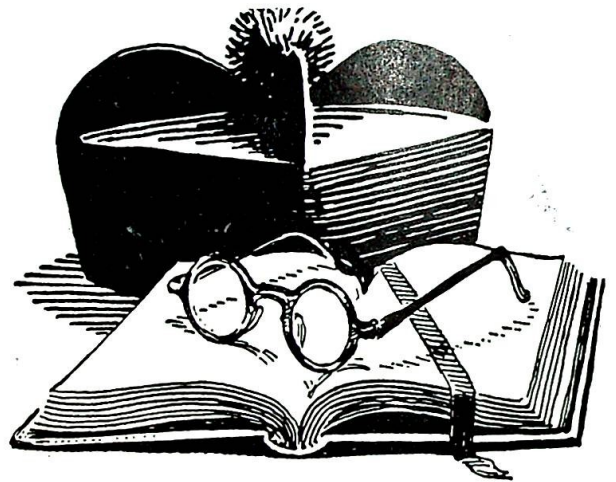
Denne forandring i klesveien er bare ledd i en utvikling som er i ferd med å forandre de katolske presters livsmønster. Det diskuteres for eksempel idag om presten skal gjøre sin gjerning som en *full-time* eller som en *part-time job*. Likedan er det en kjent sak at diskusjonen om prestenes sølibatsplikt fortsetter til tross for stadige forsøk fra høyeste hold i Kirken på å stoppe debatten.

Alt dette tyder på at mange prester har vanskelig for å finne seg i den særstilling som deres gjerning — både menneskelig og sosialt sett — har ført dem inn i. I mange år har prestestanden faktisk dannet en egen «kaste» i samfunnet. Presten var først og fremst en autoritet. Hans mening veiet tungt uansett hva det gjaldt. Prestene var på mange måter privilegerte. Deres sosiale status var ikke til å spøke med. Presteskaper hørte liksom til «overklassen». Presteboligen hadde et fornemt preg. Den omfattet — i alle fall på Kontinentet — ikke sjelden en renommert vinkjeller. Her på berget har vi det nærmest klassiske uttrykk: «Av veien, her kommer presten.» Kort og godt sagt: presten var en privilegert mann. Og — som regel — gjorde han også krav på sine privilegier.

Dette forhold er i ferd med å forsvinne raskt. Mange steder er det allerede vekk. Ofte har det vært

presten selv som har tatt initiativet til denne statusforenkling. Ikke så få av dem valgte til og med frivillig en meget radikal og spartansk levemåte for å leve «midt blant folket». Man kan selvsagt diskutere de forskjellige fremgangsmåter og løsninger — men det har neppe skadet hverken Kirken eller prestestanden at presten mer og mer har blitt en mann med samme forpliktelser og samme privilegier som alle andre i dagens samfunn.

Idag har man stadig lettere for å betrakte presten som et menneske som alle andre. Denne innstilling vil komme presten selv til gode. Det å stå i en særklasse kan lett bli noe av en påkjenning. Det driver en ikke sjelden inn i en meget uheldig og farlig isolasjon. I så henseende er prestens eget krav om en mer alminnelig status blant

Den sexuella upplevelsen är den intellektuella nutidsmänniskans sista möjlighet att återknyta den förlorade kontakten med livets djupa källor, ett yttersta försök att återfinna en vitalitet som blivit uttorkad i en avsakraliserad teknisk värld. — Det är en av vår tids mest avlyssnade religionsforskare, prof. Mircea Eliade, som gör dessa reflexioner vid ett samtal med SvD under den nyss avslutade religionshistoriska världskongressen i Stockholm.

Mircea Eliade är född 1907 i Rumänien där han var akademisk lärare till 1939 då han som politisk flykting kom till Paris. Där var han hänvisad till att leva av ett författarskap som så småningom gjorde honom internationellt känd som religionshistoriker och religionsfenomenolog. Han fick en professur i Paris och är nu sedan några år knuten till Chicagos universitet. Hans bok «Heligt och profant» finns på svenska. «Eliade har hjälpt många att bättre förstå väsentliga

sidor av innehållet i det kristna budskapet», konstaterar prof. Hans Hof i en presentation i Vår Lösen.

Nytt i historien

En av Eliades grundtankar är att den areligiösa människan i det moderna sam-

Det är till dessa tankar han anknäver de inledande reflexionerna om sexualiteten i den aktuella västerländska samhällsbilden. Den alienerade intellektuella människan har förlorat den existentiella förbindelsen med livets källor, som jordbrukarna hade i sitt umgänge med djur och

”Vår tids sexualitet söker livets uttorkade källor”

hället lever i en helt avsakraliserad värld, som är något nytt i historien. «För den areligiösa människan har alla vitala upplevelser — sexualitet, föda, arbete och lek — desakraliserats. Detta betyder framför allt att alla dess fysiologiska akter förlorat sin andliga betydelse och därmed även sin sant mänskliga dimension.» skriver prof. Eliade i «Heligt och profant».

natur. Nu försöker man återknyta förbindelsen genom sexualiteten, den sista av alla de uttorkade livskällorna. Det är ett riskfyllt experiment — men det är all mystisk erfarenhet, säger Eliade. Jag tror inte att vi på den vägen hittar tillbaka till paradistillståndet, men kanske till något av en ny öppenhet mot kosmisk erfarenhet och något av religiös upplevelse.

LE ANDRE

folk et meget menneskelig krav. Den moderne utvikling kan for så vidt bare hilses med glede.

I midlertid er det en hake ved utviklingen. Tilpasning i prestens livsførsel, status og gjerning er sikkert på sin plass. Men man skal fortsatt være klar over at prestegjerningen dreier seg om et kall som ikke uten videre kan sammenlignes med hvilket som helst yrke, langt mindre en hvilken som helst hobby.

Det må stilles krav og betingelser som ikke kan fylles ut fra en vanlig yrkesinnstilling eller hobby-mentalitet til en prest som på en noenlunde tilfredsstillende måte vil gjøre sin gjerning. Norm for hva som skal ytes eller ikke ytes av prestelig tjeneste har aldri blitt og skal aldri bare avgrenses av gasje- og fritidsbestemmelser. Presten må til en viss grad være et overskuddsmenneske. Det skal ikke drives rovdrift på ham, men hans beredvillighet må vel strekke seg noe lenger enn det han strengt tatt er forpliktet til. Dessuten representerer han noe som krever en viss stil av ham som han under ingen omstendigheter skal undervurdere. Dette er ikke direkte et spørsmål om snipp eller slips, om radikale eller fromme talemåter. Det er et spørsmål om almen dannelse og kultur i fremtreden og utseende. Mister han balansen på disse områder, så kan følgene bli temmelig katastrofale.

A. G.

I NESTE NR. bringer vi bl. a. en kommentar til teologkongressen i Brussel.

RED.

Hippieupptækt

— Man kan se på våre hippies ur mån- ga aspekter. Men jeg tror at de har gjort en næstan religiøs återupptækt av det sak- rala i naturen og av opplevelsen att gå omkring nakna bland träden. Det är fråga om en återgång till erfarenheter tusen- tals år tillbaka i tiden, av en mystisk en- het med naturen som är mera paradisisk än orgiastisk.

På frågan om han ser ett samband mel- lan avsakraliseringen av naturen och den aktuella miljøförstöringen konstaterar prof. Eliade att denna förstöring är en yttersta konsekvens av en lång process som började när människor inte längre såg på världen och sig själva som skapade av Gud. Därmed bröts enheten mellan människan och omvärlden, och människan blir själv alltmer ett stycke andelös ma- teria.

Tragiskt

— Det hela är ytterst tragiskt, säger Eliade, men trots allt vägrar han att tro

på en ovevkelig världskatastrof. Männis- kan är dock, säger han, utomordentligt uppfinningsrik och skapande. Hon finner alltid svar och lösningar på problemen. Vilka lösningarna kommer att bli vet jag inte, men jag tror att de kommer.

TV bara början

Arbetet hade också ursprungligen en religiös innebörd, men för de flesta män- niskor har det nu helt avsakraliserats och ger ingen upplevelse av skapande. Jag tror inte heller, säger prof. Eliade, att vi kan återvinna arbetets sakrala dimension. Men vi kanske kan återfinna den i någon del av vårt liv, kanske på vår fritid. Så länge vi kan finna öppningar, fönster mot universum, till någonting meningsfullt, något som kan engagera oss och «ta oss ur tiden», så länge finns det hopp. Här kan konsten, filmen, musiken, litteratu- ren hjälpa oss. TV tror jag kan bli ett fantastisk instrument — men det är bara i sin början ännu.

— Kristendomen befinner sig också

GJEST PÅ KOMMEN- TARSIDEN

Fransiskanerpater Arno Gerritsma er gjeste-skrivent på kommentarsiden i dette nummeret. Han har et helt personlig innlegg — men hans oppdrag og arbeide i ordenen, i skolearbeidet, blant de unge og i Presterådet gir ordene vekt.

NY PRIORINNE

Dominikanerinnene i St. Katarinahjemmet på Major- stuen i Oslo valgte i september ny priorinne for kom- mende treårs-periode: den norske søster Maria Benedicta.

NRK
OG
OSS

Jeg protesterer. Mot det vulgære, lavpannete, umorsomme morosam-stykket «Kikk-Kikk» (et nederlandsk bidrag til Montreux) som NRK's underholdningsavdeling serverte sist lørdag. Vi går i demonstrasjonstog for naturens skyld, kanskje vi også burde bære plakater med slagord og krav om mer intelligent underholdning rundt huset på Marien- lyst. For seernes skyld.

ANDREAS LEGMANN

bara i sin början. De unga är trötta på det dogmatiska och traditionella, på att imitera allt det som var historiska ut- tryck för sin tid och som är en yttersta kvarleva av gammal avgudadyrkan. Men den kristna erfarenheten är inte uttömd — där står vi som sagt bara i början.

— Själv känner jag mig lycklig över att få leva i en tid när å ena sidan alla de kristna kyrkorna befinner sig i en djup kris, som tvingar fram dogmatiska och liturgiska förändringar, medan vi å andra sidan upplever ett fantastiskt möte mel- lan kristendomen och andra religioner. Jag tror att det är ett skapande och frukt- bart möte, en andlig mer än en teologisk kraftmätning. Här finns det risker, men dem måste vi ta, och jag tror inte att vi ska vara så rädda för synkretism. All kul- tur är synkretism och längst tillbaka i historien har alla religioner samma rötter, säger prof. Mircea Eliade.

NILS GÖSTA EKMAN
(SVENSKA DAGBLADET)

LIVSVIKTIG SPØRSMÅL

Hr. redaktør,

St. Olav innbyr oss til debatt om vår «salmeskatt», til å komme med konkrete forslag og en reaksjon på pastor Rudi Kessels artikkel om de foreldede formene i salmene og liturgien. Tilbudet har fristet meg til svar selv om jeg nesten ikke tør uttale meg om den mening jeg og familien min har om de fleste av de salmene som står i Landstad og den katolske salmeboken. Grunnen til min frykt er en snart overdrevet vemmelose for dem. Jeg sitter ofte i kirken og føler meg som en kjetter, kyniker og utro kirke-medlem på grunn av dem. Hver gang vi får en av disse salmene i den foreldede og litterært middelmådige stilen er jeg revet mellom en uærbødig trang til å le høyt eller demonstrere taus protest. Det heter at man «vrir seg av ubehag», og det beskriver omtrent det jeg føler når enkelte av våre salmer blir sunget. Jeg står og kjenner at jeg rødmer over det barna våre står og prøver å synge med. Vi har tatt de med oss i kirken for at de skal få ord og tanker til utvikling av deres åndelige liv, og så blir de oppfordret til dette!

Jeg må innrømme at jeg snart omfatter latinen med den samme utålmodighet og uærbødighet. Å bli fulgt i sognekirken til messe av barna våre; lange, kritiske og nøkterne tenåringer, som etter en slitsom uke har gitt avkall på å ligge lenge for å bli med oss den lange veien, og se på at de stirrer forvirret og oppgitt i diverse messebøker for å følge med i Gloria, trosbekjennelsen og Sanctus, liturgiske salmer og Agnus Dei, alt sammen fremdeles ofte på en latin som de ikke føler den minste interesse for eller forstår helt godt, istedenfor å få synge eller fremsi sin tro og tilbedelse med det språk som de ellers bruker når de snakker til sin Skaper, gjør meg mer og mer oppgitt. Men latinen gjør iallfall ikke at de føler flauhet

og trang til flir som enkelte av de norske salmene gjør. Den er bare likegyldig og uten hensikt for dem. Jeg synes ikke det er det minste rart at kirken blir fremmed for ungdommen. I de protestantiske kirker holder de fremdeles på «I»- og «eder»-formene til og med. På den måten blir Jesu person understreket som en tidsfjern skikkelse som «taler» i sagastil til like fjerne apostler, og ikke til mennesker i dag i vår situasjon. I statskirken synges det også en uendelighet av like tidsfjerne salmer som ikke sier et eneste meningsfylt ord til et ungt menneske i dag. Arkaiske regler som virker komiske for et ungt fornuftig menneske. Så gjør da kirken Gud til en fjern og uvirkelig skikkelse som omtales og tiltales i dårlige poetiske vendinger, som enten er uforståelige eller gammelmodige og stultet. Isteden skal jo kirken gjøre Gud nærværende og aktuell som kan snakkes til av hans barn i deres egne ord og mål. Når skal «Fader» bli til «Far»? Å si Fader og Moder er bare å distansere inn i det uvirkelige istedenfor å gjøre Gud virkelig og nær som Jesus ønsket å gjøre ham. Guds sønn snakket ikke til sine samtidige i høytidelige og stultete vendinger. Tvertimot forarget han de strenge formbundne fariseere med sine likefremme ord. Selve vendingen «Fadervår» er søkt og fremmed for en ungdom i dag. Hele bønningen, som barna blir oppfordret til å be flere ganger om dagen og i kirken, er antikvert i sin nåværende form. Hvis kirkene ikke snart snakker i sin liturgi og i sine bønner et mål som en realistisk og endefram ungdom kan være med på, blir den også en antikvert institusjon for dem. De unge får røde streker i bøkene sine hvis de bruker de språkformene og den rettskrivning som kirkebøkene fortsatt holder på. Det er som de vil understreke at det som angår Gud ikke hører med til det som gjelder i dag! (St. Olav synder også stadig mot gjeldende rettskrivning. I min ordliste for 1938 er ikke «sprog» et valgfritt ord, det skal skrives SPRÅK, og det heter lage, ikke lave, bare for å nevne to iøynefallende gammelmodige ord!) I en liten bok av Joachim Jerimias oversatt fra tysk til dansk er det en gjenomgåelse og analyse rent språkmes-

sig av «Fadervår», i lys av nyere forskning, som det står. Etter å ha lest boken har jeg selv forandret på min vanlige måte å be denne bønningen slik at den lyder både mer som den opprinnelig gjorde da Jesus lærte den til sine apostler, og slik som vi kan si den i vår tid istedenfor den reglemåten vi ramser den opp nå, med ord som barna ikke vet hva betyr engang.

Far

La ditt navn bli helliget.
La ditt rike komme.
La din vilje skjé.
Gi oss i dag livets brød.
Ettergi oss vår skyld
som vi hermed ettergir dem
som skylder oss noe.
La ikke fristelsene forlede
oss til det onde,
og frels oss fra fortapelse.

Dette er jo ikke ordrett slik som man tror Jesus sa den bønningen vi ber i dag, men ifølge Joachim Jerimias meget nær. De tre siste linjer lyder isteden: «La oss ikke bukke under i anfeltelsen.» Som lærervikar har jeg etter morgenbønningen ofte spurt barna hva «vorde» betyr, og hva det menes med «Led oss ikke ut i fristelse». Svarene viste mer enn tydelig at pastor Kessels med rette kan spørre om barna forstår hva de sier. Vår fjortenårige datter forteller meg at ordet «ti» har gitt henne mange ideer. «Ti gleder seg Jerusalem» — ble: «Bare ti stykker gledet seg i Jerusalem!» Engler daler ned i skjul» mante fram et bilde av engler som dalte som sne nedover et vedskjul. Vet vi egentlig hvor meget galt vi gjør barna ved å formidle det som skulle være det viktigste av alt med et ord-redskap som innebygger forvirring, latterlighet og det uekte? Når salmer som er søt svada proppes i dem i religionens navn, når bønner blir uforståelige formler, og liturgien blir til stultet uhensiktsmessig symbolikk, er det ikke det minste rart at unge mennesker uteblir fra kirken, eller bare kommer av lydighet, sur plikt eller i beste fall for at ikke vi foreldre skal bli lei oss. Det er et prisverdig offer at de vil bli med for vår skyld, men det er et offer det faller meg mer og mer vanskelig å ta imot. Når barna skjønner at vi voksne heller ikke finner

FOR OSS

glede i formler og søtladenhet, blir det et uoppriktig gjensidig bedrag av alt unntagen selve kommunionen. Og selv den mister sin glede når vi føler oss rent ut slemme fordi vi sitter og kritiserer og forkaster ord som Kirken ber oss om å være med på. Etter min mening er dette spørsmålet livsviktig.

Gardermoen, 9. september.

BRIT JOSEPHSON

ODD JOSEPHSON

ANDERS JOSEPHSON, 18 år

JORUNN JOSEPHSON, 14 år

INGUNN CHARLOTTE JOSEPHSON
19 år

EN ANNEN VERDEN?

AV RONALD HÖLSCHER

Det kan hende at vi enkelte ganger stiller oss selv følgende spørsmål: Hvis Kristus skulle ha levet på jorden i det 20. århundre, hvordan ville Han da ha opptrådt? Hvordan ville vår verden ha reagert på Hans budskap?

Ville Han ha brukt våre moderne massemedia: presse, radio og fjernsyn? Eller ville han igjen ha slått seg ned på en bortgjemt plass, et sted hvor livet ennå er primitivt, i en ørken?

Vi kan så kanskje tenke videre:

Gjorde Kristus det egentlig ikke lettvisst for seg selv ved å ville leve i Palestina for to tusen år siden? Menneskene Han snakket med var etter våre begreper folk fra et u-land, med et østerlandsk temperament. Lett mottagelige, lett påvirkelige.

Sammenlign dem en eneste gang med menneskene i våre vestlige moderne samfunn. De er helt anderledes, verden er en totalt annen. Hvis det er sant at vi i dag tenker helt anderledes enn våre besteforeldre, hvor stor er så ikke avstanden mellom oss og de som levet for to tusen år siden.

Likevel finnes det mange viktige punkter som tåler en sammenligning, punkter som viser likheten. Dagens menneske kjenner akkurat som sine forfedre øyeblikk av livsglede og livs-

Dette er redaktorens yndlingsøster i høst: sr. Michel fra Presentation Sisters kloster i Manly i Australia. I følge billedbyrået er hun ofte å se på stranden i nærheten av klosteret med fiskestang.

trethet, at det skifter mellom glede og sorg. Han er ung, blir gammel, vet helt sikkert at han en gang må dø.

Vårt samfunn er kanskje helt forandret. Vi selv også. Men det finnes samtidig en del elementer i et menneskeliv som ikke forandres. Som aldri vil forandres.

Så lenge det lever mennesker på jorden, vil de møte situasjoner og problemer som rører ved det dypeste i deres vesen og som er uunngåelige. Det er situasjoner og problemer som man ikke kan løpe fra, som man må

ta alvorlig og som man må forsøke å klare.

Og akkurat her, i de dypeste og siste livsspørsmål som glede og sorg, sykdom og alderdom, liv og død, akkurat i disse spørsmål som er like gamle som menneskeheten selv, erfarer mennesket sin avmakt og sin maktesløshet. Overlatt til seg selv blir mennesket kastet frem og tilbake mellom håp og fortvilelse. Av seg selv kan han aldri gi et svar på spørsmålet *hvorfor er jeg til?*

(Forts. s. 294.)

VIDSYN OG TOLERANSE BLANT

AV ÅGE RØNNING

Pater D. J. Boers er en omflakkende medarbeider i dette blad. Det er ikke alltid like morsomt (selv om han sender vennlige, nesten muntre kort nordover: *tanti saluti a casa*) — men når sant skal sies betyr også for oss hans månedlange opphold hvert år i Assisi og hans personlige kontakter med mennesker fra mange nasjoner — og mange trossamfunn — noe temmelig viktig. Han er en av våre pålitelige observatører, vel skolert, vel informert om det som foregår for eksempel i dagens europeiske teologi og filosofi. Og han opplever ting: I sommer har han for eksempel vært med på konfirmantforberedelsen av en gruppe unge svenske luthere — i Assisi.

Det er høst i Norge og sne i fjellbygdene allerede — vi rygger skremte tilbake når han kommer hjem og beretter om denne økumeniske tildragelse. Slikt gjør man da tross alt ikke, luthersk ritus i Assisi, det høres temmelig besynderlig, kanskje skremmende ut.

Men pater Boers vet av selvsyn at vi i Skandinavia bare er på begynnerstadiet i disse tingene. Og han vet at de fleste norske kristne er redde:

— Det er angst både hos katolikker og protestanter overfor det som skjer, sier han. — For katolikkenes vedkommende kommer dette ofte av at vi lenge levet en slags ghetto-tilværelse i Norge. Idag er det umulig å eksistere i et slikt lukket miljø, men mange som har opplevd det og i lang tid har levet uten kontakt føler panikk. Men de lutherske kristne hos oss føler også ofte panikk over utviklingen. Nå brytes også deres trygge lutherske kirkeverden opp, nå oppdager de at det ikke finnes en enhetlig luthersk form. Det er flere lutherske samfunn i vår verden som ikke har nadverdsfellesskap for eksempel. Men den alvorlige krisen skyldes dette:

— Man ser at begrepet *rettferdiggjørelse ved troen alene* ikke holder stikk teologisk. Man ser videre at begrepet ikke lenger er universelt akseptert av lutheranere, og at den nye generasjon vil at frelsen skal omfatte hele verden, ikke bare individuelle troende. I dette ligger den meget vanske-

lige situasjon for dagens lutherdom.

Nylig ble det holdt et debattmøte på Fredriksborg ved Oslo hvor man på bakgrunn av Evian-møtet diskuterte emnet *Lutherdommen* — *hvorhen?* Det er om grunnene til dette *hvorhen* at pater Boers snakker. Og han sier videre:

— Mange av grunnene til at de ble skilt fra den katolske kirke holder ikke lenger. Og man føler virkelig angst for fremtiden, økumenismen i Norden trer ennå sine barnesko.

Vi forstår at man ute i Europa ser med større vidsyn og toleranse på hverandres kirkesamfunn og lærer av hverandre. Fortell om den svenske gruppen av unge som kom til Assisi.

— Det var en gruppe på åtte gutter og syv piker fra Sverige under ledelse av den svenske presten Ludvig Jönsson som kom ned til det skandinaviske økumeniske centeret vi har der. Jönsson skulle forberede disse til konfirmasjon i den svenske kirken, han husket at han selv som ung teologisk student hadde vært i Assisi, og han tenkte: Kunne jeg ikke bringe disse

unge fra den materielle overflods verden dit ned en stund? Han gjorde det — og de unge var interessert. Etter en kort stund ba de selv om å få høre om stedet, om den hellige Frans og om kristendommen. Til slutt ville de ha opp til 4—5 timer daglig i undervisning.

— Dere var også en tur i Peterskirken i Roma?

— Jovisst. De unge skal — som ledd i sin konfirmantforberedelse — også en tur til Roma. Og det endte med at de fikk audiens hos paven. Paven talte til dem på engelsk, og sa at han ville be for dem. Og de unge kom tilbake til Assisi med et klart inntrykk av at dette ikke hadde vært et show, de var opptatte og betatte av de tegn på enhet de hadde sett blant titusener av pilgrim�er under audiensen i Peterskirken hvor alle disse leste trosbekjennelsen sammen.

Boers forteller:

— To av gruppen ble faktisk konfirmert i Assisi — etter svensk ritus. Og hele gruppen akter seg tilbake til neste år. Og etterpå har flere av deres foreldre hjemme i Sverige sagt til Ludvig Jönsson:

— Hva er det dere har gjort med ungene våre? Vi får ikke fred for dem, de spør og spør. Og vi kan ikke svare.

NESTE NR.

Fra og med kommende nummer bringer ST. OLAV omtaler av høstens nye bøker.

RED.

Man er på Kontinentet langt mer økumenisk innstilt og mer åpne enn forholdet er i Skandinavia, smi-

KRISTNE

ler pateren. — Vi spiller på vår viktighet, men det er egentlig en følge av provinsialisme. Nordmenn står liksom i en permanent forsvarsposisjon. Se på folk som sitter på kafé i Oslo, de ser ut som om de har begått dødsynder. Skandinaver som reiser sydover føler seg fort hjemme der. Helt spesielt trives de i den letthet, den spontanitet og den glede de møter og opplever. Det virker som et slags tryllemiddel på mennesker som kommer her nord fra. Dessuten er Assisi en spesiell plass hvor det hvert år kommer et par millioner reisende for å se byen og de stedene den hellige Frans gikk omkring på. Hele byen er et skrin over hans liv, og det som det står for stadig vekk.

— Hva er det først og fremst etter Deres mening?

— Enkelhet. Og brorskap. Det er det som virker på de unge, og det er det som så mange leter etter i vår tid. For eksempel hippiene. Med alle sine skrøpeligheter er de ute etter noe slikt, og vi skulle forsøke å forstå det. Det er et fenomen som alle kulturer på høyden av sin materielle velstand har kjent. I det fjerde århundre fikk vi eremittene — menn som vendte tilbake til det enklest mulige — og det viktige. Enkelhet og brorskap. De forskjellige historiske avsnitt opp til idag kan påvise de samme tendenser.

Pater Boers, pastor Jönsson og en ung svensk pike i samtale med Paven i Peterskirken.

SUENENS FORESLÅR KIRKEMØTE I JERUSALEM

Kardinal Suenens, Belgias primas, har slått til lyd for at det blir holdt et stort kirkemøte i Jerusalem med utsendinger fra alle de kristne kirker. Kardinalen kom med ideen ved åpningen av den seks dager lange verdenskongress av teologer i Brüssel hvor over 200 katolske teologer og like mange protestantiske og ortodokse observatører deltok.

Suenens presiserte at det nå var av avgjørende betydning for enheten og Kirkens fremtidige arbeide å forsone de to motstridende oppfatninger av Kirken: på den ene siden tanken om Kirken som pave og biskoper med alle de troende på et lavere trinn, på den annen side ideen om Kirken som et fellesskap.

Han ba teologene om å lytte etter det dagens mennesker har å si. Forsøk å bruk det moderne menneskets sprog og vær på dets bølgelengde når dere skal bringe Guds budskap. På den måten vil folk oppfatte hva dere snakker om og forstå at det gode og revolusjonerende budskap også gjelder dem, sa Suenens.

Han ble støttet av professor Hans Küng som bl. a. sa: Det kristne budskap har formet vår verden, men ikke dypt nok. Dette er de kristnes feil. Vi må ikke komme med formuleringer av dette budskap som ikke har noe å gjøre med menneskenes virkelighet. Vi må omsette våre programmer i handling.

Professor Karl Rahner oppfordret teo-

logene til å gi nye definisjoner av Kristi budskap. Dette er nødvendig, sa han, de kristnes enhet bygger ikke på et teknisk apparat som skal tilfredsstille religiøse behov, men på en felles trosbekjennelse.

De kristne kirker kan bare gjøre tjeneste i dagens verden hvis de kan vise menneskene at de gjør dette på et felles trosgrunnlag, la han til.

■ «Aktionsgemeinschaft für verantwortliche Mitarbeit der Frau in der katholischen Kirche» har på et møte i Mainz den 13. september drøftet kvinnenes tjeneste og innsats i Kirken. Forbundet har igjen sendt en appell til den vest-tyske bispekonferansen og bedt den behandle spørsmålet på sitt kommende møte i Fulda. Etter forbundets mening bør også temaet «Frauendiakonot» behandles på den tyske synoden i 1972.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> , Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	9.00 9.45 og	11.00 19.00
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71	9.00 10.00 18.30	11.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 15 32 44	11.00	9.30
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587		10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	10.45
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , Christiesgt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
<i>Vår Frue kirke</i> , Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND: <i>S.: St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet</i> , Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverres gt. 26, tlf. 50 793	8.30	11.00
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53 765	17.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45 —
		9.30
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2	8.45 19.00	11.00 —
Biskopen og prestegården tlf. 21 214		
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehus</i> , Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558	8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94	8.15	10.30
Biskopen og prestegården, tlf. 3604		
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Mellomveien 50, tlf. 81 050	6.20	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII)	19.00 8.00	11.00 —
<i>St. Elisabeth Institutt</i> , tlf. 11 392)		
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501	8.00	10.30

Katolsk støtte til Allende

■ Pave Paul VI har oppløst det pavelige gendarmeri, Palatiner-garden og æresvaktene, melder KNA fra Vatikanet. Beslutningen omfatter ikke Sveitsergardistene.

Paven meddelte dette i et brev til statssekretæren, kardinal Villot den 14. september. Den nødvendige polititjeneste ved Vatikanets bygninger vil herefter bli utført av Sveitsergarden og av en spesiell avdeling. Det er meningen å erstatte gendarmene med en sivil vakttjeneste bygget opp på noenlunde samme måte som vaktavdelingen ved FN's hovedkvarter i New York. En del av den oppløste styrke på 141 gendarmar vil få anledning til å gå inn i denne nye avdelingen, blir det opplyst.

Sveitsergarden, den eneste militære avdeling som beholdes, ble opprettet av pave Julius II i 1506 og kjempet sin siste kamp i 1527 da 147 gardister ble drept, noen inne foran hovedalteret i Peterskirken mens de forsvarte pave Clement VI mot keiser Karl V's leiesoldater. (Paven og 42 overlevende gardister unnslopp gjennom en hemmelig tunnel til Engelsborg hvor de klarte seg gjennom en lang beleiring.)

■ Den første uttalelse fra en av Chiles biskoper etter valget kom den 14. september. Hjelpeskop av Puerto Mont, Jorge Houton omtalte valgresultatet som ga flertall til den venstreradikale Salvador Allende og sa at landets katolikker med tillit burde godta dette. Allende blir eventuel den første marxist-sosialist som er demokratisk valgt til presidentstillingen i Chile, og det har vært motstand mot å godkjenne valgresultatet i konservative kretser av befolkningen.

Forskjellige katolske organisasjoner, hovedsaklig av unge, har i mellomtiden vært i kontakt med Allende og sammen med ham og en gruppe prester som arbeider i slumstrøkene i Santiago har de drøftet mulighetene for å bedre de fattiges kår. En katolsk forening av arbeidere og studenter har dessuten erklært at den godtar og støt-

ter Allendes regjeringsprogram som sier at den nye presidenten vil skape et nytt samfunn og bygge det opp under medvirkning av alle grupper av folket.

(I nabolandet Brasil ble det nylig feiret en messe «for å redde Chile fra kommunismen». Messen ble feiret på oppfordring av det konservative forbund til forsvar av tradisjon, eiendomsrett og familie.)

■ Rammen for pavens kommende besøk i Fjerne Østen er offentliggjort i Vatikanet. Paul VI vil komme til Manila den 27. november om formiddagen og skal etter ankomsten celebrere messen i byens katedral for preste- og ordensskall. Neste dag, den 28. deltar paven i den asiatiske bispekonferansens møter og vier senere på dagen et stort antall diakoner fra forskjellige asiatiske land til prester i Kirken. Den 29. leser paven sitt budskap til verdensdelen og møter dessuten representanter for ikke-katolske trossamfunn.

Fra Manila flyr paven den 30. november til Sydney hvor han den følgende dag deltar i konferansen av biskoper fra Australia og Stillehavs-området. Den 2. desember står bl. a. orienteringer om det sosiale hjelpearbeidet på programmet. Også i Australia skal paven ellers komme sammen med ikke-katolske kirkeledere.

Den 3. desember, før han flyr tilbake til Roma skal paven feire messe for misjonene. Både i Ma-

nila og i Sydney kommer han til å bo i den apostoliske delegats hus.

■ (KNA) I den romerske basilika St. Paul Utenfor Murene kom det den 13. september, en søndag, til sammenstøt i kirken mellom tradisjonister og progressive katolikker. På tillatelse av den fremskrittvennlige abbed Franzoni ble det feiret en ungdomsmesse i et av kapellene med bl. a. bruk av gitarer. Plutselig dukket en del såkalte tradisjonister opp, truet ministrantene og rev til seg gitarene som de ødela på stedet. Bråket fortsatte utenfor kirkebygningen etterpå, og flere unge ble arrestert av politiet. (Den italienske bispekonferansen har nylig uttalt seg mot bruk av «profane musikkinstrumenter» i messene. Biskopene nevnte på listen over slike instrumenter uttrykkelig gitarer.)

■ Det er laget en film over den stigmatiserte påser Pios liv. Filmen ble vist for første gang på to års dagen for kapusiner munkens død, den 20. september. Filmen er tatt opp av et amerikansk filmselskap.

(Filmens tittel gjør oss noe mistenksomme, ærlig talt: «Femti år med turner og roser». Men det er kanskje urettferdig. — RED.)

■ Kardinal Jean Danielou har etter flykapringene i et intervju med det franske telegrambyrået Afp tatt til orde for en samlet intervensjon av verdens kirkesamfunn og store internasjonale organisasjoner for å få stanset piratvirksomheten. Det er et faktum at det består alvorlige konflikter i verden idag, fremholdt kardinalen. Det er ofte vanskelig å dømme om hvilken part som har retten på sin side, ofte er det rett i begge parter standpunkter. Men ingenting rettferdiggjør at man for å løse disse konflikter tar i bruk metoder som forfølgelser, bruk av gisseler og flykapringer.

■ I forbindelse med tilfangetagelsen av passasjerene på de kaprede fly i Jordan, meldte KNA i midten av september, at paven hadde forsøkt å intervensere. Han hadde sendt presidenten i Caritas Internationalis, mgr. Rodhain til Amman for å føre direkte forhandlinger om saken. (Borgerkrigen som brøt ut senere i måneden i Jordan gjorde Rodhains oppdrag uhyre vanskelig.)

En kloun

«Eⁿ ny type prester.» Javel. Storartet.

Oftere og oftere støter man også på en ny type ordenssøstre, ingen tvil om det. det.

I begge tilfeller er mange av oss uten å gruble så dyspindig over det, ganske takknemlig.

Men hvis det nå kunne lage seg slik at vi etter hvert også fikk en ny type legfolk, så ville det være enda gjevere liksom. Vi vet jo at det finnes en slik ny type katolske kvinner og menn, vi har møtt en god del av dem utenfor landets grenser, i fjerne sogn, i journalistkretser, på legmannskongresser osv.

Det gjelder bare å få dette nye slaget katolikker gjennom tollene og visse karantenebestemmelser i vårt eget land.

Slik at morgendagens katolske Kirke i Norge som andre steder helt ut kan være et sted hvor Herrens offer bæres frem av prestene i små eller større forsamlinger av dagens mennesker — som et tegn på enheten midt i all naturlig meningsforskjell. Små eller større grupper av uredde kristne som i høyeste grad er moderne mennesker, opptatt av sine oppgaver i dagens samfunn, fullt klar over mesteparten av sine dumheter og skrøpeligheter. Mennesker med mye kjærlighet til hverandre, tross alt.

Dette tenker jeg sittende bakerst i en tom manesje. Jeg burde isteden gå inn og sminke meg til kveldens forestilling, tenke over mine historier, gjøre noe meningsfullt.

De arbeider igjen på tårnet i St. Olav kirke i Oslo. Med stillaser av metall, gamle, møkkete presenninger og det hele.

For et par dager siden fant jeg to sniffere bak en av presenningene og halte dem frem i lyset. Neste dag fortalte jeg tilfeldigvis det til en av arbeiderne. Kanskje han ikke oppfattet hva jeg sa, jeg mumler ofte. Men ikke forsto jeg ham heller med det samme:

— Err'u rusk, sa han. — Fytterakkern. Ja, igår ramla det ut to av tårnluka der oppe, vi så dem ikke før det var for sent.

Jeg glante. Satt det sniffere i tårnluka, høyt der oppe?

— Bare ungene, sa min venn.

Jeg svelget, tenkte at jeg kanskje hadde vært for striks mot dem. Kanskje det var meg som hadde jagd dem opp dit?

Egentlig burde jeg repetere den historien istedenfor å filosofere om prester, søstre og legfolk. Den unge arbeideren forsto heldigvis aldri at vi snakket forbi hverandre, og jeg oppdaget jo smått om senn at han pratet om et fuglerede. Tårnduer. To unger hadde ramlet ut.

Se, det endte med at jeg glemte bort det der i en diger bisetning og fortsatte mine andre grublerier:

Vi krangler ofte. Av og til er vi simpelthen skremte, av og til har vi for liten tid. Alt dette plager hver og en av oss i denne tiden, kanskje.

Men det er jo ikke meningen at noen mennesker skal dette ut av tårnlukene på grunn av storrengjøring og reparasjonsarbeider. I høyden må vi vente at noen flakser to, tre meter bort i et tre og venter til bråket har lagt seg.

Tenker jeg. Ikke særlig dyspindig selvfølgelig, det ligger ikke for meg.

Forhåpentlig kommer det også i tidens fylde en ny type redaktører i Kirken.

SPANIA

■ En sosiologisk undersøkelse blant 20 000 spanske prester som nå pågår, viser allerede overraskende ting: Den gamle oppfatning at de spanske prester bare i liten grad er interessert i de sosiale problemer i sine omgivelser blir tilbakevist. De innkomne svar viser at et flertall av prestene i landet ønsker å tjene Guds folk. Undersøkelser viser samtidig at den politiske interessen ikke følger aldersgrenser. I et intervju med den katolske dagsavisen El Correo de Andalucia sier sosiologen, jesuitt-pater Vicente Sastre: Unge prester er ikke så «politiske» som alminnelig antatt. Og eldre prester er ikke stort sett «konservative».

■ En spansk biskop, Antonio Anoveros Ataun av Cadiz og Ceuta har uttalt at den sosiale ulikhet mellom rike og fattige i Spania er uforenlig med den kristne lære. I et nylig offentliggjort hyrdebrev peker biskopen på en foretatt undersøkelse som viser at 37 prosent av alle spanske familier lever på en inntekt av mindre enn 500 kroner i måneden. Biskopen oppfordrer de rike til å betrakte seg selv som forvaltere av Guds rikdom og gaver, deres første tanke må være å sørge for at ingen lider nød. Almisser til Kirken og et «religiøst liv» er ingen erstatning for rettferdighet.

TRO OG KIRKE

Kristendommens kjerne er det personlige fellesskap med den levende Gud som i Kristus gir seg til dem som søker Ham. Vi kaller også dette *frelse*. Men frelsen er innbefattet i en historie som begynner med det Gamle Testaments åpenbaring. Den gammeltestamentlige åpenbaring er i sannhet en frelseshistorie hvor uttrykksmidlene er den historiske handling med utvelgelse og synd. Og dramaet, denne historiske handling, blir antydnet med ordet *pakt*.

Dette historiske frelsesdrama eller pakt beror ene og alene på Guds nåde, fra mennesket kreves det bare at det besvares med troskap. Vi vet hvordan menneskene om og om igjen feilet og lot Gud i stikken. Men etter hvert som den hebraiske paktshistorie utfolder seg, blir virkeligheten i Guds frelse stadig klarere. Det vil si: i løpet av denne historie, mens den utfolder seg i alle sine mangfoldige og farverike faser, blir bevisstheten om menneskets avmakt stadig skarpere og klarere erfart. Men samtidig med dette vokser en trosvissnet om at det som er menneskelig umulig kan bli mulig ved Gud og ved Ham alene. Ut fra den realitet forstår man hvordan menneskene mer og mer intenst lengter etter det som salmisten og profetene kaller *det nye hjerte*. Men salmisten og profetene lar oss ikke være i den minste tvil om at det bare er Gud som av barmhjertighet eller nåde kan skape og skjenke menneskene dette nye hjerte.

Og det er nettopp i denne dype og intense lengsel at det Gamle Testamente når sitt høydepunkt. Samtidig med dette modne innsikten i noe som er helt mysteriøst: det hebraiske folks utvelgelse.

Den gammeltestamentlige åpenbaring er vevet inn i en dramatisk folkehistorie. Som ikke er noe annet enn det historiske symbol på og virkeliggjørelsen av Guds kjærlighets initiativ. Og samtidig en profetisk begrunnelse for de kommende ting. Med andre ord: jødefolkets historie folder seg ut som den mysteriøse eller «sakramentelle» synliggjørelse av Guds visdom eller frelsesplan. Det vil si av Guds virksomme og barmhjertige kjærlighet til sitt folk, det folk Han valgte ut.

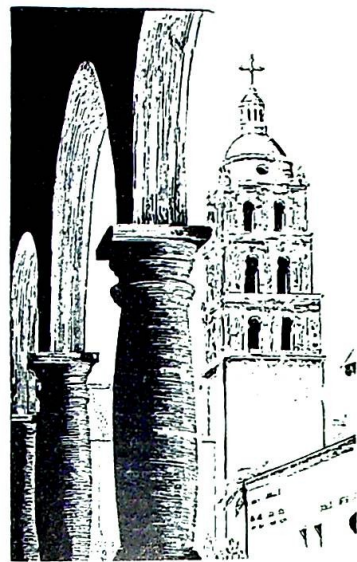
I denne frelseshistorie går hva en

kaller «ord-åpenbaringen» alltid hånd i hånd med Guds handlen. Under Guds Ånds ledelse bringer nu både profetene, de hellige skrifers forfattere

AV PATER
D. J. BOERS

samt hele det jødiske folks trossammenheng og hvordan det egentlig har seg med dette merkværdige og usedvanlige at det hebraiske folks skjebne har en frelsende mening. Det vil si, at den er et umiddelbart uttrykk for Guds kjærlighet og samtidig og nettopp derfor er et vårbud og en forberedelse for en langt dypere og universell frelseshandlen fra Guds side i Kristus.

Med andre ord, det som ble begynt i det Gamle Testamente ble bare helt fullbyrdet «da tidens fylde kom». Her har vi da selve «mysteriet» eller «det sakramentelle». Det vil si, her har vi Guds frelsesgave i og gjennom en utvortes synlig og følbar skikkelse som gjør selve denne frelsesgave synlig og

håndgriplig i ordets direkte og bokstavelige betydning. Gud selv trer inn i historien. Han som er kjærlighet og barmhjertighet trer inn i vår verdenshistorie av troskap og fall. Dette er Åpenbaringen. Hele det Nye Testamente er konsentrert rundt dette ene frelsesfaktum: Han er kommet, Han, Gud, har gjort seg selv synlig. Åpenbaringen er da vesentlig dette at den levende og handlende Gud selv har kommet og gjort seg selv synlig som menneske. I seg selv høyt hevet over enhver verdenshendelse og ikke underkastet historien, er Gud likesom historisk blitt til og blitt en av våre: «Ordet er blitt kjød og har bodd iblant oss.» Dette inkarnerte Guds Ord er Kristus Jesus.

INDISKE PIKER

ST. OLAV hadde i forrige nummer en kritisk gjennomgåelse av den omdiskuterte saken om de unge søstrene fra Kerala. Allerede da understreket vi at det — midt i feilgrep og tragiske episoder — også kan pekes på gode resultater, som fra dette tyske klosteret. Sensasjonspressen har forsøkt å vri det til at alle disse pikene er feilplaserte — så enkelt er det dog ikke.

RED.

ONSDAG 14. OKTOBER
KL. 20.00

KUNSTINDUSTRIMUSEET
St. Olavs gt. 1

Professor dr. Hans-Joachim Kraus, Göttingen. Foredrag: VERSUCHE DES VERSTEHENS - WEGE ZUR VERSÖHNUNG DER KONFESSIONEN.

Innledning: Prof. dr. Johan B. Hygen.

Takk: Biskop J. W. Gran.

Den norske Blåsekvintett spiller verker av Georg Friedrich Händel og Pauline Hall.

Møtet arrangeres av Norsk-Tysk Forening.

Fri adgang.

MORGEN- ANDAKT

IV

Vi har talat om Kristi efterföljelse och om Kristi eget liv i oss, och i detta har vi sett nyckeln som kan ge mening åt det skenbart meningslösa, nyckeln till livet och till döden. Den som kan se en mening och ett värde i allt som sker, är en lycklig människa, även när hon måste lida. Det är en skatt som hon har fått och som ingen kan ta ifrån henne: Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Varken död eller liv, varken något i nutiden eller i framtiden, varken något i höjden eller i djupet skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

Men denna kärlek är inte till bara för att vi skall finna glädje och styrka i den. Den är lika mycket till för att ges vidare. Den är Guds eget liv i oss, och det livet skulle förkvävas om det inte finge strömma igenom oss och ut till andra. Paulus har liksom målat ett porträtt av denna kärlek, ett berömt porträtt:

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas inte, den förhävar sig inte, den högmodas inte, den uppträder inte taktlöst, den söker inte sitt eget, den förbittras inte, den bär inte agg. Den gläder sig inte åt orättvisan men gläder sig med sanningen. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.

Förr i världen brukade man på sina håll använda något som kallades biktspeglar, till hjälp för samvetsrannsakan, när man ville avlägga en så fullständig bekännelse som möjligt i bikt. Den sortens fullständighet är inte längre vad man eftersträvar — ingen kan ju någonsin fullt ut rannsaka sitt eget hjärta, och absolut sann kan man aldrig bli. Men ibland kan det vara nyttigt att alldeles tydligt se hur långt man är från det man borde och ville vara. Då kan man hålla upp Paulus porträtt av kärleken som

en spegel framför sig. Man kan bara ändra formuleringen till första person i stället för tredje. Då blir det:

Jag är tålig och mild. Jag avundas inte, jag förhävar mig inte, jag högmodas inte, jag uppträder inte taktlöst, jag söker inte mitt eget, jag förbittras inte, jag bär inte agg. Jag gläder mig inte åt orättvisan men gläder mig med sanningen. Jag fördrar allting, jag tror allting, jag hoppa allting, jag uthärdar allting.

När vi har hunnit till slutet på den självrannsakan, känns otillräckligheten överväldigande på varje punkt, och vi inser att vi mer än allt annat behöver en sak: förlåtelse. Och den förlåtelsen har vi också fått löfte om, den ges åt var och en som erkänner sin brist och sin skuld och längtar att komma ur alltsammans. Den längtan, den viljan kan vara alldeles äkta även om man vet att det inte dröjer länge förrän man är tillbaka igen. Det är här som ordet barnaskap har sin största relevans: vetskapen att alltid på nytt bli mottagen hos den som är Kärleken, vetskapen om att den möjligheten aldrig kan förverkas. Likaså skänker möjligheten att alltid börja på nytt ett slags själens ungdom, en underbar upplevelse av att allting alltid kan bli nytt och friskt.

Gud förlåter, direkt om vi ber till honom, genom kyrkan när vi behöver höra förlåtelsen uttalad på hans vägnar. Men Gud förlåter oss också genom varandra, och det är något som är alldeles lika viktigt att komma ihåg. Vi har ofta hört om hur Jesus gav makten att förlåta synder åt lärjungarna, men den makten äger inte bara prästerna, utan var och en av oss. Vi är inte alltid medvetna om hur mycket vi där kan ge varandra. Samtidigt får vi själva ta emot, för den som förlåter en oförrätt öppnar sig för Gud, men den som inte förlåter, stänger sig för Gud.

Många hårdknutar som uppstår i våra relationer till varandra, inte minst mellan de människor som står varandra närmast, beror på att vi försummar att begagna oss av denne möjlighet, som också är en allvarlig skyldighet i den kristna vardagen: att förlåta. Det är som om både den som felat och den som blivit förorättad hade svårt att erkänna att här verkligen behövs förlåtelse, att det inte räcker med att bara släta över och gå vidare. Att göra så kan kanske verka mera storsint: det här talar vi inte om — men med den metoden åstadkommer man oftast att samma ouppklarade problem dyker upp igen, och mer infekterat för varje gång. Förlåtelsen i Guds namn är som en sond som tränger ner i ett sår och renar det; den förlåtelsen når ända ner i medvetandets djupskikt, den ger en ny grund att bygga på.

Låt oss be: Herre Jesus Kristus, gör mig hel igen så att din kärlek kan växa sig starkare i mig. Hjälp mig också att hela andras sår, genom att förlåta i ditt namn, och att själv söka läkedom hos dem som jag har gjort orätt emot. Amen.

RYKTENE OM KIRKENS AKSJER OG PENGER

For første gang i Kirkens 2000-årige historie har Vatikanet nu brudt tavsheden omkring sin rygteomspundne økonomi. I en artikel i «L'Osservatore Romano» for nylig har det bekendt sig til en fattig kirke for de fattige, skriver Katolsk Forum. Vatikanets erklæring lyder som følger:

«Kirken har ikke nogen stor formue.» I bladet «Tribune de Lausanne» anmeldte Blaise Evard for nylig Nino Lo Bellos bog «L'Or du Vatican» (Vatikanets guld). I anmeldelsen anførtes tal og henvisninger fra bogen, som desuden er blevet anmeldt i «Wochenpresse» i Wien. Begge blade omtaler — som den italienske presse gjorde det for nogen tid siden — Lo Bellos bog som en pålidelig kilde, hvad Vatikanets finanser angår. Senere fulgte en anmeldelse i det tyske ugeblad «Der Spiegel», som bragte en række uddrag af bogen, og som ligeledes fremstillede den som absolut troværdig. Da vi nu fra Schweiz er blevet opfordret til at udtale os om de oplysninger, der er fremkommet i «Tribune de Lausanne», udsender vi hermed følgende redegørelse:

1. I den omtalte avis hedder det: «Vatikanet har solgt 30 pct. af sine Lancia-aktier til Fiat.» Denne samme meddelelse fremkom allerede den 1. november 1969 i «The Economist» og blev den 19. november samme år dementeret af «Osservatore Romano». Vi gentager, at Vatikanet aldrig har haft aktier i Lancia-fabrikkerne og som følge deraf heller ikke har kunnet sælge dem til nogen.

2. Vatikanet har ifølge «Tribune de Lausanne» «spekuleret i opskrivningen af

D-Marken». Også det er forkert. Vatikanet har aldrig været i besiddelse af D-mark.

3. Endvidere dementeres det hermed, at Vatikanet skulle have aktier i Italcementi, Alfa Romeo og IRI-koncernen (institut til industriens genopbygning). Har man bare det ringeste kendskab til italienske forhold, ved man også, at IRI er en finanskoncern, der opretholdes med offentlige midler, og altså ikke noget aktieselskab. Som følge deraf har det heller ingen aktionærer, og det er derfor udelukket, at «Vatikanet kan være en af hovedaktionærerne i IRI», som «Tribune de Lausanne» vil påstå.

4. Hvad andelen i «Italgas» angår, ligger den «aktiemajoritet», bladet skriver om, i virkeligheden på 0,92 pct. Andelen i «Snia Viscosa» og «Montedison» ligger ligeledes under 1 pct., mens bladet også her (som i forbindelse med «Italgas») udtrykker sig i vendinger, der henleder tanken på en «aktiemajoritet».

5. «Tribune de Lausanne» taler desuden om «aktier i ejendoms- og forsikringsselskaber» og understreger oven i købet dette med titlen: «Vatikanet: Ejendoms- og forsikringsselskaber», som skal antyde, at Vatikanet er en stor finansmagt på dette område. Vi er i stand til at gøre rede for, at Vatikanet hverken på dette eller andre områder gennem sine investeringer besidder aktiemajoriteten i noget selskab. For øvrigt er man for tiden ved at likvidere visse investeringer inden for ejendomsbranchen, bl.a. i «Societa Generale Immobiliare».

6. Det er ikke rigtigt, at «pavestolen kontrollerer de syv betydeligste bankvirksomheder i Italien».

7. Det er rigtigt, at pavestolen for tiden har tilgodehavender i banker uden for Italien, bl.a. i Amerika og i Schweiz, men i betragtning af dens internationale karakter og ikke mindst af dens karitative opgaver verden over, er dette ganske normalt. De likvide tilgodehavender i italienske banker indskrænker sig til de midler, der er brug for til de løbende og nødvendige bankforretninger i Italien.

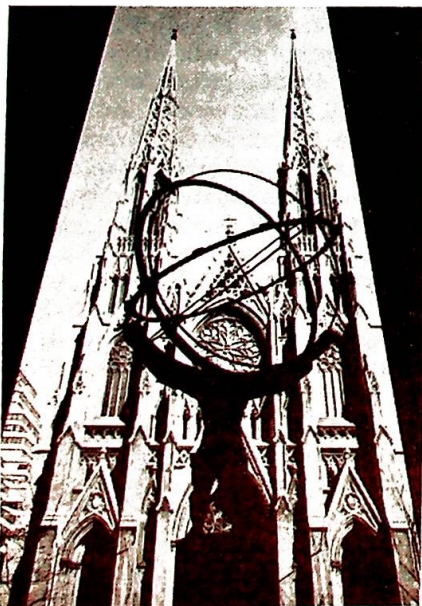
8. Vatikanets produktive kapital kan — hævder «Tribune de Lausanne» — løseligt anslås til 50—55 millioner schw.

frs., dvs. 7—8000 milliarder lire. Denne sum er grebet lige ud af luften. I virkeligheden beløber pavestolens produktive kapital, dens tilgodehavender i banker og dens investeringer i og uden for Italien sig ikke til noget nær en hundrededel af dette beløb.

9. Selv hvis man tager virksomheder med særlige formål, f.eks. «Istituto per le opere di religione» (Vatikanets bank), med i betragtning, er den nævnte sum på 7—8000 milliarder lire et helt fantastisk beløb. I øvrigt tager disse virksomheder sigte på at imødekomme krav og behov hos de religiøse institutioner i hele Kirken, og dette ganske bestemte sigte udelukker, at der kan disponeres over dem til fordel for Kirkens centraladministration. For at sige det helt klart, må administrationsomkostningerne i forbindelse med Kirkens centralledelse bestrides af det årlige renteudbytte af den produktive kapital, der var tale om under punkt 8.

10. Ifølge «Tribune de Lausanne» uddeler Kirken «hvert år over 2 milliarder schw. frs. til udviklingslandene». Heller ikke på det punkt må man forveksle Kirken med pavestolen. Pavestolen er den katolske Kirkes centralorgan, hvorimod Kirken er et langt mere omfattende — universelt — fænomen, som gennem bispedømmerne, sognene og alle sine øvrige institutioner er direkte nærværende og virksomt over hele verden. Det er en kendt sag, at der i ethvert land findes katolske institutioner til gavn for udviklingslandene og til afholdelse af hjælpeforanstaltninger i tilfælde af særlige katastrofer og andre tilfælde af pludseligt opstående nød (Misereor, Caritas Inter-

nationalis osv.). Vi ved ikke, fra hvilken kilde det opgivne tal på 2 milliarder schw. frs., dvs. 260 milliarder italienske lire, stammer. Mon ikke også denne sum er opstået af de sædvanlige overdrivelser? Hvis det stemte, ville det være et særdeles smukt bevis på katolikernes indsats for udviklingslandene verden over, som kun kunne glæde alle mennsker af god vilje. I hvert fald står det fast, at en sådan sum ikke kan hidrøre fra pavestolens årlige reinteindtægt, som absolut ikke er stor nok til det. Pavestolen fordele en del af de penge, hele Kirken stiller til disposition for udviklingslandene. Det drejer sig her om de bidrag, der rundt omkring i bispedømmer og sogne verden over på bestemte dage indsamles til missionslandene og til befolkningens menneskelige udfoldelse i disse lande og områder. Alle pengene fordeles gennem kongregationen til troens udbredelse, som hvert år udsender et udtømmende og detaljeret regnskab over dem. I 1968 fordelte denne kongregation ifølge sine regnskaber i alt ca. 50 millioner dollars, dvs. ca. 30 milliarder lire.

11. Pavestolens midler må heller ikke forveksles med den understøttelse Italien i overensstemmelse med konkordatet (art. 30) udbetaler til sognepræsterne og biskopperne (og ikke, som artiklen i «Tribune de Lausanne» kunne lade formode, til «alle i Italien boende gejstlige») som «supplement til deres løn». Denne ordning er for øvrigt ikke speciel for Italien. I mange — også ikke-katolske — landes lovgivning er der fastsat et vist tilskud til præsterne.

12. «Tribune de Lausanne» skriver: «Konkordatet fritager medlemmerne af gejstligheden og alle borgere i Vatikanet for enhver form for skat.» Det er ikke rigtigt. En sådan fritagelse for skat er ikke forudsat i konkordatet. I konkordatets artikel 17 er der ikke tale om fritagelse for enhver form for skat, men om fritagelse for skat af de lønninger pavestolen udbetaler til sine ansatte. Denne norm gælder altså kun lønningerne — og kun de lønninger, der udbetales til ansatte under pavestolen, men ikke til «medlemmer af gejstligheden» i almindelighed og heller ikke til borgerne i Vatikanet (det vil i øjeblikket sige 509 personer). De ansatte under pavestolen andrager et par tusinde mennesker, for størstedelen lægfolk og deres familier. De begunstigelser, der indrømmes disse ansatte med hensyn til deres lønninger, hænger sammen med princippet om pavestolens suverænitæt, fordi den har brug for dette medarbejderskab for at kunne opfylde sin sendelse.

13. Det er sandt, at den italienske stat har givet pavestolen en kontant sum på 40 millioner dollar og 50 millioner dol-

lar i værdipapirer til en rente af 5 pct., når man tager datidens kursværdi i betragtning. I henhold til den økonomiske overenskomst, der i 1929 ble indgået mellem Italien og pavestolen, fik pavestolen som en begrænset erstatning for tabet af Kirkestaten og andre kirkelige besiddelser af den italienske stat udbetalt 750 millioner lire i kontanter og en milliard lire i italienske værdipapirer med 5 pct. renteudbytte. Med den daværende kursværdi, hvor en dollar var 19 lire, svarede beløbet til 40—50 millioner dollar. Det er derimod forkert at tro, at den italienske stat har givet pavestolen 40—50 millioner dollar til kursværdien i dag, eftersom dette ville svare til et beløb på 56 milliarder lire.

Vi har — på udtrykkelig opfordring — indskrænket os til at svare «Tribune de Lausanne» udførligt punkt for punkt. Men den smule, vi har sagt, skulle være nok til at vise, hvor troværdig Lo Bellos bog er, og hvordan det står til med alvorren og etiketten inden for en vis presse og visse former for forlagsvirksomhed, som ikke bare bringer usandheder til torvs, men som også utilsløret forfølger bagtaleriske mål. Det er i sandhed beklageligt, hvad der i den senere tid i alt for mange tidsskrifter skrives om Vatikanets finanser, og hvordan man udgiver ting for sande, der i virkeligheden slet ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Til slut skal vi endnu en gang henvise til det, vi under punkt 8 sagde om pavestolens kapitalanbringelser, mens vi samtidig opfordrer til ærligt at overveje, hvad den til gengæld skal yde. For at imødekomme de stadig stigende behov i Kirken og i verden har pavestolen i de senere år gennemført forskelligt, som af offentligheden i almindelighed er blevet hilset med tilfredshed. Det er tilstrækkeligt her at minde om det 2. Vatikankoncil, kommissionerne efter koncilet, sekretariatet for de kristnes enhed, sekretariatet for de ikke-kristne og ateisterne, lægmandsrådet og den pavelige kommission for retfærdighed og fred, den pavelige kommission for sjælesorgen blandt emigranter og turister, de økumeniske bestræbelser, bispesynoden, rejser til et stort antal nødvendige studiemøder, «stages», økumeniske møder på forskellige planer osv. Samtidig med at man glæder sig over disse initiativer, må man ikke glemme, at de også koster penge — mange penge. Paven har selv udtalt sig om dette i Cagliari: «Paven er ikke rig, som mange vil påstå, at han er. Vi har vanskeligheder med hensyn til at bestride de nødvendige forvaltningsomkostninger i forbindelse med Kirkens centraladministration.»

Endvidere minder vi om det, paven for nylig sagde i sin tale under den offent-

lige audiens i Peterskirken onsdag den 24. juni: «Vi ved meget godt, at den offentlige mening både i og uden for Kirken i dag — hvor alt drejer sig om at erobre, besidde og nyde de jordiske goder — ønsker og fornemmer det som en direkte nødvendighed at se den evangeliske fattigdom levet og især realiseret på de steder, hvor man prædiker og repræsenterer evangeliet — for at sige det ligeud: i den officielle kirke, ved pavestolen. Vi
(Forts. neste side.)

MARIAKONGREGASJONEN

OSLO

Onsdag 7. oktober: Messe i St. Olavs kirke kl. 19. Deretter samvær i foreningslokalet. Søster Felicia vil tale om: Forståelsen av Kirken i barneårene.
Alle interesserte damer er velkomne.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Joseph's Institut	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	
Lunden Kloster	} Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Franciskus Kirke	} Bergen
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	} Hammerfest
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	} Hønefoss
St. Torfinns Klinik, Hamar	
St. Elisabeth Inst.	
St. Mikals Kirke	} Lillestrøm
St. Mikals Prestegård	
St. Theresia Hosp.	
St. Franciskus Hosp.	} Tromsø
St. Magnus Kirke	
St. Magnus prestg.	
St. Elisabeths Hosp.	} Trondheim
Vår Frue Kirke	
Bispegården	
St. Olavs Kirke, Bispegården	} Tønsberg
St. Olavs kirke	
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

er os denne indre og ydre utfordring til vort embede bevidst. Ligesom der med Guds nåde bliver givet afkald på mange jordiske privilegier og gjennomføres mange reformer af Kirkens ydre fremtræden, vil vi — under hensyntagen til det beretigede og i tillid til, at de troende vil forstå os og støtte os — fortsatt stræbe efter at afskaffe forhold, som ikke er i overensstemmelse med den sande kirkes ånd og vel. Behovet for at have de nødvendige økonomiske og materielle «midler» og det deraf følgende behov for at søge dem, bede om dem og administrere dem, må aldrig forveksles med de «mål», de skal tjene. Kirken må alltid have midlernes begrænsning, det storstilede i sin indsats og sin åndelige bestemmelse for øje.»

EN ANNEN - -

(Forts. fra s. 285.)

I et stykke fra Evangeliet som vi hørte i sommer blir det sagt at Kristus hadde medlidenhet med folket fordi de var som får uten hyrde. Plutselig står Herren midt oppe i enhver tid, også i vår verden. For alle mennesker, hvor og når de enn lever, ligner får uten hyrde når de er overlatt til seg selv.

Det bilde Evangeliet bruker er gammelt og står nesten utenfor tiden:

Et får beiter uten å se seg omkring. Hvis det ikke finnes en hyrde som holder vakt, vil dyret sikkert gå til grunne. Hvis et motløst og maktesløst menneske ikke har en som tar ham i hånden og leder ham, kjører han seg før eller senere fullstendig fast. Det kan komme så langt at han erfarer hele tilværelsen som meningsløs, sitt eget liv som håpløst og døden som slutten på alt.

Jesus hadde medynk med menneskene. Men han innskrenker seg ikke bare til medlidenhet. Evangeliet sier:

Da Han så at de var som får uten hyrde, ga Han seg til å undervise dem om mangt og meget. Det er ikke så sikkert at evangelisten virkelig mener at Han underviste dem om så mange forskjellige ting. Meningen er antage-

lig å si at Han underviste dem om viktige ting, ting som alle bør vite for å kunne leve et fullverdig menneskeliv.

Han lærte ikke folket mange påbud og forbud. Ikke mange små tilfældige ting heller. Men Hans undervisning berørte elementære sannheter, de dybeste spørsmål i et menneskeliv.

Det er viktig å huske dette. I vår tid venter man ofte konkrete svar av Evangeliet på spørsmål som er aktuelle her og nå. Men hvis vi leser Evangeliet, oppdager vi ofte at Herren ikke gir direkte, konkrete svar på de bestemte spørsmål som stilles til Ham.

BERGEN

MØHLENPRIS BAKERI

S. Aakre

Tlf. 11 616

1/8 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

Bryggen 5 - Loppen - Telefon 11 482

BERGEN

NYGÅRDSGT. 19

HOPSDAL & DAHL A/S
Aut. Installatør, TV-, Radio-
og Utstyrsforretning
TORNØEGARDEN - BERGEN

K. & J. SOLHEIM
Kjøtt - Pålegg - Delikatesser
Egen Pølsefabrikk
Solheimgt. 25
Tlf. 99 016 Bergen

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Bergen

Telefon central 14 110

Telegramadresse: «Kjell»

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

KOLDERUP

Strandgaten 60

Glass - Porselen - Stentøy

OMEGA URMAKER FINCKELSEN

I Nygårdsgaten v/Eldorado
og
i Sletten Shopping Senter

BERGEN

Gaver
for
enhver
anledning

DIDR. ANDERSEN & SØN A/S

Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090

De spør Ham for eksempel om det er tillatt å betale skatt til okkupasjonsmakten. Han svarer bare: Gi til keiseren det som tilkommer ham, men Gud det som tilkommer Gud.

En annen sier til Ham: Mester, si til min bror at han skal dele arven med meg. Jesus svarer: Menneske, hvem har satt meg til å dømme eller skifte mellom dere?

Man spør Ham om en kvinne, tatt i utroskap, skulle stenes. Han svarer ikke med et ja eller nei, men sier bare megetsigende: Den som er uten synd blant dere kan kaste den første sten.

Når en kvinne fra Samaria spør

om Gud bør tilbes i Samaria eller i Jerusalem, svarer han: de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet.

Selv har Han en gang sagt om sin undervisning: Ordene som jeg har talt til dere er ånd og liv. Hans ord er også ånd og liv for oss hvis vi vil høre på Ham. Han viser oss veien vi må gå for å unnsnippe en egoistisk og meningsløs tilværelse. Bare Han kan svare på våre dypeste menneskelige spørsmål.

Han er sendt av Gud for at vi ikke skal leve i usikkerhet om det aller viktigste spørsmål: hvorfor vi er her på jorden.

OSLO

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo
Telefon 20 37 24

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
For sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tif. 33 36 24 - Oslo
Tifgr.adr.: RUSTFRIKNUT

TÅSEN BOK- OG PAPIR A/S
ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tif. 23 02 40

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD & SØN

Gladsvei 23, Grefsen
Tif. 21 18 32

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Fliser - Linoleum
Tapeter - Farvehandlervarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A S

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

Halden-
firmaer

OTTO E. ANONSEN
BLIKKENSLAGERMESTER

Ventilasjon og Bygningsarbeid
Tif. 3439

Karl Knap ^{N/S}

Tif. 2710

Bygningsartikler - Rør og Maskinforretning
Linoleum

F. JØRGENSEN

Aut. rørlegger - Rørhandel
Tif. 1844

OSLO

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernb. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

KVALITET I
KJØTT, FLESK OG
PØLSEVARER

Jens J. Andersen

TØYENGT. 2, Oslo

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tif. 20 79 06 - 20 79 05
Privat 55 77 87 - 69 43 72

FOR PAVE OG KIRKE

For nylig ble der sendt ut et manifest — på dansk — som inneholder en slags trosbekjennelse, forfattet — som det sies — av kjente tyske teologer. Manifestet inneholder ingenting særlig bemerkelsesverdig, lite eller ingenting en vanlig katolikk ikke kunne underskrive. Det vedlegges et fotostatkopi på tysk — av et brev fra Statssekretæren, kardinal Villot, som billiger innholdet og meddeler underskriverne Pavens velsignelse. Jeg ser det slik at vi som katolikker er så å si programforpliktet til å være konservative: et kirkesamfunn som skal virke gjennom årtusener må nødvendigvis hele tiden være opptatt med å bevare det beste i seg selv. Hensikten med manifestet kan i så måte synes klar og prisverdig. Men dessverre: oppropet er også rettet mot noen: mot trosfeller. Da alle katolske familier i mitt bispedømme etter sigende skal ha mottatt angjeldende manifest, behøver jeg ikke gjøre rede i detalj for hvem dette påtar seg å fordømme. På en måte som i seg selv er egnet til å så splid vil man bøte på spliden innen Kirken. Biskopen, dvs. underteg-

nede, er eiendommelig nok ikke blitt spurt om han ønsker (les billiger) en slik aksjon i sitt bispedømme. Det virker som om det ikke passer forkjemperne for Pave og Kirke loyalt å samarbeide med den lokale biskop på det område som etter Kirkens lære er hans særlige ansvarsfelt. Konsiltekstene gjentar ellers ofte nok nødvendigheten av at prestene og legfolkene samarbeider med biskopene. Heller ikke ser det ut til at utsenderne av manifestet respekterer de i bispedømmet opprettede samarbeidsorganer som Presteråd, Legmannsråd, Menighetsråd, Kvinneforbund osv. Det gjør meg ondt på denne måten å måtte si det, men den forvirring som angjeldende manifest vil skape i mange sinn, er ikke av det gode.

Jeg har med dette ikke til hensikt å tre inn i noen offentlig polemikk. Da jeg føler ansvar for våre katolikker byr den benyttede fremgangsmåte meg dypt imot. For den kirkelige enhets skyld vil jeg på denne måten få satt tingene på plass.

Oslo, 29. september 1970.

† JOHN W. GRAN
Biskop

MARIAHOLM

UNKF, Skoleledelsen og Unge Hjem-gruppen er interessert i å høre om unge katolske ektepar (ca. 25—35 år) vil delta i en leir på Mariaholm sammen med trosfeller fra den 20.—27. juni neste år. (Barnevakt ordnes.) Gi ev. beskjed til sr. Mirjam, UNKF, Akersveien 5, Oslo 1 — tlf. 20 72 26 mandag, onsdag og torsdag mellom 17 og 19. Snarest.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.,
Mirjam Knollmüller C.S.J.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.
Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.
Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene. Kr. 35 pr. år.
Kr. 20 pr. ½ år. Utlandet kr. 40.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.